

NĚŽNÁ NÁRUČ VĚTRU

*Alexander
Stainforth*

ROMANTICKÝ PŘÍBĚH O LÁSCE,
NENÁVISTI A VYKOUPENÍ

NĚŽNÁ NÁRUČ
VĚTRU

*Alexander
Stainforth*

NĚŽNÁ NÁRUČ
VĚTRU

Alexander Stainforth
Něžná náruč větru

Copyright © Alexander Stainforth, 2022
Cover design © Pavlína Černá, 2022
Cover illustration © Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2022.
www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer
Jazyková korektorka Mgr. Erika Hanáčková
První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem fantazie autora, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-383-8

KAPITOLA 1

Uzpomínám si, ten den mám skoro jako na dlani. Stačí se naklonit a zblízka sledovat jednotlivé detaily. Je obtížné jim odolat, chránit se před voláním minulosti, znovu ji prožít. I když se ji pokouším ignorovat, nedokážu to, můj příběh nechce zemřít pod prachem zapomnění.

Divoké vlny moře mě svádějí k ponurým myšlenkám. Možná by se mi ulevilo, kdybych začala nahlas vyprávět a nechala vítr, ať odnese všechna slova pryč. Ano, tak to bude nejlepší.

Vybavuje se mi Londýn a ty nepřijemné předtuchy z posledního červnového týdne. Toho rána byly však nejsilnější a vystoupily jakoby z oparu mlhy nad Temží, aby mě připravily na další hrůzy, které mi život přichystal.

Když jsem se provdala za hraběte Charlese Egertona, vystřízlivěla jsem z pohádek o krásných princích na bílém koni, o lásce na první pohled i snové budoucnosti. Charles mě těchto falešných představ nadobro zbavil. Vytloukl je ze mě, a to doslova. Dívka, která před dvěma lety přijela do jeho sídla v Hampsteadu, byla už mrtvá. Zabíjel mě od svatební noci, bezcitností, surovostí, ponižováním. Umírala jsem mu před očima. Zřejmě pomalu, a proto přitvrdil. Vyžíval se v tom, jakou má nade mnou moc, byla jsem jeho majetek. Znamenala jsem méně než skot ve stájích, než služebná, která mu aspoň bez odporu poslouží.

Během našeho manželství jsem se proměnila v pouhý stín. Ale ne zcela obyčejný – ten můj se uměl maskovat. Naučil se

skrývat v těle, které na rozdíl od mé duše dosud vykazovalo známky života a mohlo klamat ostatní. Předstírala jsem před nimi, že jsem spokojená, mám vše, co by si žena v mém postavení mohla přát. Někdy jsem i uvěřila, že se mě ty děsy netýkají, udržovala jsem stín pevně pod zámekem. O Charlesovi se přece tvrdilo, že bude dokonalý manžel – byl tou nejlepší partií v širokém okolí. Proč tomu klamu na několik minut nepodlehnout?

Jaké měl Charles vlastně přednosti? Ach ano, poznala jsem je dobře: silné pěsti, neúnavnost, když došlo na nejhorší, a zmítala jím zloba tak divoká, že musela být darem od samotného dábla.

Předtuchy... Kéž bych jim byla pozorněji naslouchala.

Dívala jsem se na sebe do zrcadla a nemohla uvěřit tomu, že jsem teprve nedávno oslavila dvacáté druhé narozeniny. Cítila jsem se jako uschlý strom, neschopný udržet si plody, s kořeny, jež se marně pokoušely přežít v půdě plné kamení a nicoty.

Trhla jsem sebou, když moje komorná Anna přicházela s doktorem Johnem Harwoodem. Instinktivně jsem se víc zavinula do šálu a potřásla hlavou – před ním přece nemusím tajit žádné modřiny, které mi Charles způsobuje. Zná je, už dlouho je zná.

„Mylady,“ usmál se nepatrně.

Byl to příjemný člověk, a i když jsem nikdy neměla ráda pozornost lékařů, v jeho přítomnosti jsem si nakrátko připadala volná. Pryč s předstíráním, pryč s tou ubohou lží, která jen slouží Charlesovi. Doktor Harwood mě viděl takovou, jaká opravdu jsem – jako zlomenou bytost.

Anna se chystala odejít, ale já ji zadržela. Nechtěla jsem si ani představit, jak by se Charles zachoval, kdyby sem nečekaně vtrhl a spatřil mě samotnou v přítomnosti muže, i když lékaře.

„Kdy jste naposledy omdlela?“ zeptal se mě a pokynul mi, abych se položila na lůžko.

Vzdychla jsem si. Na tuto postel jsem si uchovala tolik nepřijemných vzpomínek... Musela jsem pevně stisknout víčka a všechno vytěsnit. Teprve pak jsem zase byla schopná zhluboka se nadechnout, utišit bušící srdce a nechat se prohlédnout.

„Včera odpoledne,“ hlesla jsem. Bože, tohle je skutečně můj hlas? Tak křehký, tenký jako vlásek, co se snadno zatřepotá ve větru. Slyšel mě vůbec?

„Dobře, i když si myslím, že odpověď stejně známe,“ podotkl, zatímco jsem se držela veškerých jeho dalších pokynů.

Obávala jsem se verdiktu – těch slov, která se mi stanou prokletím. Jak bych se mohla radovat? Jak bych mohla zapomenout, co se stalo s těmi předchozími?

Doktor Harwood se odmlčel, pak se krátce střetl pohledem s Annou.

Rozplakala jsem se.

Potřetí už to nezvládnou. Nevydržím tu být, zůstat tu a cítit, jak ve mně roste život – mé dítě, má dcera či syn, a jak ho Charles zabije dřív, než přijde na svět.

„Budete v pořádku,“ utěšoval mě doktor Harwood a usmál se. Oči však nedokázaly lhát. Věděl stejně jako já, co s největší pravděpodobností bude následovat.

„Můžete někam odjet?“

Otřela jsem si slzy hedvábným kapesníčkem a zoufale zavrtěla hlavou.

„Najdeme způsob, jak vás... Jak zajistit, abyste měla pohodlí. Venkovský vzduch vám i dítěti prospěje. Jste poměrně zesláblá, potřebujete získat sílu. Musíte začít víc jíst. A věnovat se činnostem, které vám dělají radost.“

Po krátkém zaváhání jsem přikývla. Cornelia, Charlesova matka, se včera vrátila do Hampsteadu, ale Charles mi s ní nedovolil odjet. Neudělá nic, co by mi mohlo být prospěšné, co by posloužilo našemu dítěti, které bych snad konečně porodila.

„Je zázrak, že jste po tom všem... stále schopná...“ Lékař utichl. I tak jsem věděla, co tím chce říct. Kvůli Charlesovi jsem pokaždé po několika týdnech těhotenství o dítě přišla. Jeho pěsti, tvrdé úderý, tak přesně mířené... Jednou mě napadlo, zda je ve mně nezabil záměrně. Ale proč by to dělal? Copak v něm bylo místo jen pro krutost?

„Promluvím si s hrabětem Egertonem,“ prohlásil náhle.

„Ne!“ vyhrkla jsem.

„Odpusíte mi mou upřímnost, mylady, ale nevidím jinou možnost. Neuniklo mi, že ty modřiny jsou čerstvé. Třetí ztráta dítěte by vás mohla zabít.“

Natočila jsem hlavu k oknu, na jehož parapetu usedli holubi. Zatoužila jsem roztáhnout křídla, vznést se s nimi k nebesům a opustit svůj současný život. Kež by existovala taková možnost, kež by mi jednou osud přál a nevystavoval mě příkoří.

„Sdělím mu to sama.“

Doktor Harwood se nadechl, pak se zvedl a popadl do rukou svou koženou hnědou brašnu.

„Pošlete pro mě ve dne v noci, v jakékoliv záležitosti. Kdybyste se mnou ale teď chtěla odjet, jistě bych vašemu manželovi dokázal vysvětlit...“

Opustit dům bez Charlesova vědomí? To by se rovnalo sebevraždě. Doktor se namáhal zbytečně. Dál už jsem mu nevěnovala pozornost, ani jsem se s ním nerozloučila, když ho Anna vyprovázela. Usilovně jsem přemýšlela, jak naše třetí dítě zachráním.

Co by se stalo, kdyby se mi to tentokrát podařilo? Změnilo by se pak Charlesovo chování? Pochopil by, jak cenný je lidský život? Ušetřil by plačící dítě svého vzteku? Nechtěla jsem se ani domýšlet, co by se po jeho narození mohlo přihodit. A netušila jsem, jak moc budu litovat, že jsem s doktorem Harwoodem neodjela a neuposlechla tu neklidnou předtuchu.

Změnila bych své rozhodnutí, kdybych směla nahlédnout do budoucnosti? Tu otázku jsem si pokládala i dlouho poté.

Pořád to ještě cítím... Záván ledového vzduchu, horko, bolest, prázdnotu.

V ten den mě navštívila smrt. Víím to, vnímala jsem ji ve své přítomnosti a byla bych přísahala, že když jsem ležela na podlaze, zahlédla jsem ji postávat u krbu. Vysokou postavu v dlouhém černém hávu, která na mě upírala neviditelný zrak z temné kápě. Nastal můj čas? Váhala, zda mě zbaví utrpení, vysvobodí z prokletí? Nebo přece jen i pro mě v životě existuje nepatrná naděje? Jistě, tak to muselo být, jelikož jsem přežila.

Ale zbytečně předbívám událostem. Předtím, než jsem se setkala se smrtí, mě navštívil *on*.

„Pan hrabě odjel s vikomtem Comptonem a obávám se, že se vrátí velmi, velmi pozdě.“

Byla jsem tehdy v salonu? Ano, seděla jsem tam a nepřítomně zírala do zdi. Na klíně jsem měla odložené vyšívání, což byl můj běžný doplněk pro případ, kdyby nás někdo přišel navštívit, a já tak mohla předstírat, že se něčím neustále zaměštnávám. Zapadala jsem tak mezi ostatní dámy, byla jsem tichá a nenáročná žena pečující o rodinný krb.

Zamračila jsem se. Nestalo se poprvé, že mi náš majordom Nathan Edwards přišel oznámit Charlesův odjezd. Nechápala jsem jeho důvody, snad to považoval za povinnost. Nenapadlo mě za tím hledat něco jiného.

„Děkuji vám,“ řekla jsem, zatímco mi postával za zády.

Čekala jsem, až se za ním dovřou dveře, rozhostilo se však naprosté ticho. Nezaslechla jsem žádný pohyb, což mě utvrdilo v tom, že stále stojí na místě.

Otočila jsem se k němu. „Můžete jít.“

Naše oči se setkaly a mně se zatajil dech. Charlesův personál se vždy snažil být neviditelný. Sotva se na nás někdo ze služebnictva odvážil dlouze pohlédnout – dokonce ani majordomové.

Tento nový, najatý teprve před půl rokem, byl mnohem smělejší než ti předchozí. A také nejmladší. Starší muži, kteří se obvykle s letitými zkušenostmi zhostí role majordoma, totiž moc dobře věděli, že sloužit Charlesi Egertonovi je za trest, ne za odměnu.

Zachvěla jsem se, když mi došlo, že už se skoro minutu nedokážu odtrhnout od jeho velkých černých a uhrančivých očí. Vtáhly mě do svých hlubin a spoutaly pocitem, který jsem zažívala poprvé.

„Proč jste tajně neodjela s hraběnkou Egertonovou?“ zeptal se. „Proč tu musíte zůstat a podstupovat ty strašlivé noci, kdy...“ Náhle zmlkl. Napřímil se a zbledl, zřejmě šokovaný vlastní odvahou či prostořekostí.

„Omlouvám se, mylady.“ Uklonil se a rychle vypochoval z místnosti.

Co se tu, proboha, před chvílí odehrálo? Dívala jsem se na dveře několik dalších minut, než jsem se vzpamatovala. Ani našim sloužícím nebyl hrabě po chuti. A komu by byl? Kdo by dobrovolně snášel jeho nálady a křik? Naštěstí oni nemusejí snášet to, co já mezi zdmi ložnice. Ale nejsou toho ušetřeni. Kolikrát už asi slyšeli můj nárek? Kolikrát jsem volala o pomoc a doufala, že někdo z nich rozrazí dveře a zachrání mě?

Z očí mi znenadání vyhrkly slzy. Instinktivně jsem si přiložila ruku na břicho a usmála se.

Nemusíš mít strach. Nemusíš se ničeho obávat, protože tebe ochráním. Tebe už si vzít nenechám, to ti přísahám.

Osud bývá krutý. Pohrává si s námi jako s listy ve větru, jako s vločkami snášejícími se z nebe, než jim dopřeje usadit se na prochládlé zemi. Můžeme mu vzdorovat jakkoliv chceme, jenomže jej nelze spoutat a ovládnout. To on ovládá nás. Občas nám dovolí změnit směr, ale je to potměšilý hráč, který sleduje vlastní cíle.

Konečně mi začalo docházet, co mi majordom v těch stručných větách vlastně sdělil.

Charles odjel s vikomtem Comptonem. A to znamenalo jediné: hazardní hry, nevěstince, opiová doupata. Nic jsem si nenalhávala, bylo mi jasné, jak prostopášně Charles tráví čas se svým přítelem. Nechápala jsem však, proč mu takové vyžití nestačí, proč pak musí navštívit i mě, servat ze mě oblečení, prudce mě přitlačit na polštář nebo k podlaze a vzít si mě jako zvíře.

Zpočátku, krátce po svatbě, jsem si přála svěřit se někomu, kdo by mi porozuměl, kdo by mě ukonejšil. Brzy mi došlo, že u Charlesovy matky Corneliie hledám útočiště marně. Milovala ho. Ne ovšem běžnou mateřskou láskou, ta její byla přímo chorobná. A brzy jsem zjistila, proč tomu tak je. Před dvaceti lety totiž v jejich venkovském sídle poblíž Bridlingtonu zmizel Simon, Charlesovo dvojče. Kolik mu tehdy bylo? Devět? Nevzpomínala jsem si na její vyprávění přesně. Tajně se odplížil z domu na pláž, odkud už se nevrátil. Zvláštní prý bylo, že je nikdo nepožádal o výkupné, jak zpočátku předpokládali. Postupem času se rodina smířila s domněnkami, že si šel zaplatvat a pohltilo ho moře. Corneliie se poté upnula na Charlese, dopřávala mu vše. Odmítala vnímat jeho nedostatky, tu příšernou povahu, kterou v něm tímto způsobem výchovy podporovala.

Charles je zčásti i Corneliin výtvor. Ona dovolila jeho temné stránce uvolnit se a postupně převzít nadvládu nad vším, co na něm mohlo být v dětství lidské.

Vikomt Compton a Charles, pomyslela jsem si a vrátila se tak zpět do přítomnosti. Dnešní noc nepřinese nic dobrého...

Pozoruji vlny, jak omývají písčnou pláž. Vítr vane silně, prochnutý solí, která je cítit i v našem sídle zvaném Summershine. Neodráží se od vysokých útesů, šplhá po nich, aby se dostal až k nám, skrze okenice, zdi, drobnými skulinami ve střeše.

Je mi zima. Celá se chvějí, ale nemůžu se odpoutat od zpěněných vln.

Zachumlám se víc do pláště. Nechápu, co tu vůbec pohledávám, proč sem stále chodím a sleduji tu vodní masu, která jen zřídka vrátí, co strávila. A když, nikdy to prý nenajdete živé, alespoň podle místních.

Slyším, jak někdo volá mé jméno, což mě vrátí do roku 1840 na Park Lane – jednu z nejbohatších částí Londýna.

Nepotrvá to dlouho.

Propadám se zpátky.

Už jsem skoro tam...

Probudil mě křik. Bylo to hrozné, jako kdyby do domu vtrhli nějakí násilníci a rozhodli se jej obrátit vzhůru nohama a ukrást nejvzácnější cennosti.

Posadila jsem se na posteli. Srdce se mi splašilo, sotva jsem dokázala popadnout dech. Vzápětí jsem si uvědomila, že v hale nejsou žádní vetřelci, nikdo se nás nepokusil vykrást. Poznala jsem totiž jeho hlas.

Charles Egerton byl doma. Opilý, určitě pod vlivem laudana, rozzuřený. A vykřikoval mé jméno.

Měla jsem dvě možnosti: zamknout se a nechat ho, aby se vzteky vlámal dovnitř, což už se několikrát stalo, nebo se mu dobrovolně podvolit.

Strnula jsem. Ucítila jsem pohyb, ale...

Je brzy... Přece ho nemůžu vnímat, když je tak maličké, sotva jsem se ujistila, že jsem v očekávání.

Má strach.

A já jsem se v ten okamžik cítila najednou silnější, protože mě potřeboval. On, či dívka, kterou jsem nosila pod srdcem. Instinkt mi ovšem napovídal, že to bude chlapec. Ano, chlapec – ten, který musí přežít!

Neboj se, maličký. Postarám se o tebe.

Člověk by nikdy neměl slibovat něco, co nedokáže splnit. A já ho zklamala. Já, jeho matka.

Charles se blížil. A křeč, která mi zachvátila tělo, se nedala srovnat s žádnou bolestí, kterou už jsem prožila. Přitiskla jsem si obě ruce na břicho a vykřikla.

Co se to děje?

Co se to, proboha, děje?

Dveře se rozletěly.

Neměla jsem šanci. Nemohla jsem nic dělat, protože na jednou stál vedle postele, surově mě popadl za krk a tiskl mě obličejem na polštář bez ohledu na můj nářek.

Roztrhal na mně noční košili a udeřil mě do ledvin tak silně, až jsem se zhroutila a neměla špetku síly mu vzdorovat.

Vstoupil do mě. Tvrdě, bez jakékoliv ohleduplnosti. Mohla jsem křičet, mohla jsem žadonit o slitování, že čekám naše dítě, že o to další už nesmíme přijít.

Neposlouchal. Ale ne, že by mě neslyšel. Smál se tak krutě, že i ďábel v pekle musel umlknout a zaposlouchat se, jak jeho syn na pozemském světě rozsévá zlo.

Když skončil, nezhroutil se na mě, ani neodpadl stranou a neusnul, což bývalo obvyklé. Prudce mě otočil na záda a udeřil mě na tvář, až mi vytryskly slzy, z nosu se spustila krev. Musela jsem si prokousnout ret, protože mi ústa zaplavila kovová pachutí.

Nepřestával. Jako kdyby ho každá prolitá kapka krve ponoukala k další ráně, jako kdyby dokázal žít jen pro bolest a násilí.

„Nathane..., Nathane...,“ šeptala jsem majordomovo jméno, přitom jsem v duchu byla přesvědčená, že jsem ho volala jako smyslů zbavená, aby mi přispěchal na pomoc. Proč jsem myslela právě na něj, mi bylo dlouho záhadou.

Charles konečně ustal. Natáhl se nade mnou, až jsem cítila jeho páchnoucí dech.

„Nathan tě nezachrání, poslal jsem ho pryč. Ale když jsi ho tak pěkně volala, klidně v tom ještě pokračuj. A já ti dopředu hodiny a hodiny přízně, než sem ten neotesanec vstoupí. A pak, pak se oba nezapomeňte pomodlit za své duše!“

Musím něco udělat, problesklo mi hlavou, musím se mu vzepřít, najít poslední kousky sil a dostat ho ze sebe. Jak? Je dvojnásobně těžší, má ukrutnou sílu šilence a...

„Už dlouho jsem tě chtěl přivázat k posteli, Amelie. Ano, takhle tu budeš ležet, takhle...“

Zvedl se na kolena, mezi která si vklínil mé zmučené tělo. Uvolnil sevření a já měla jedinou a zároveň i poslední příležitost. Začala jsem ruce v pěst, v duchu se modlila k Bohu, aby mi dopřál sílu. A pak jsem ho tvrdě zasáhla do hrudi.

Zapotácel se. Překvapený, že jsem se opovážila bránit, že jsem nebyla dostatečně zlomená, jak se domníval.

Na nic jsem nečekala a úder zopakovala.

Spadl z postele a hlavou zavadil o noční stolek. Vzápětí jsem ztratila vědomí.

Byla ještě tma. Skrze okno proudil dovnitř jasný měsíční svit. Třásla jsem se zimou a naběhlé rty jsem sotva dokázala otevřít.

Ležela jsem na přikrývce, všude kolem mě byla krev.

Zpanikařila jsem. Prsty jsem se ujišťovala, že se mi to zdá, že látka není vlhká, ale nemýlila jsem se.

Když jsem se s námahou nadzvedla a pohlédla, odkud krev pramení, křičela jsem jako mučené zvíře.

Zabil ho!

On ho zabil!

Zabil mé další dítě, mého chlapce!

Rozechvěla jsem se. Každý kousek mého těla se třásl, zuby mi drkotaly a nedokázala jsem to zastavit, nejspíš jsem se o to při tom zděšení ani nepokoušela.

Zaslechla jsem Charlese, jak sípavě dýchá.

Vysoukala jsem se na kolena a pohlédla na místo vedle postele. Proč není mrtvý? Proč už dávno není mrtvý?!

Ale ne, tohle mu nemůže projít! Za tenhle otřesný čin zaplatí! Jednou přece všichni musíme zaplatit za své hříchy. A když už mi nepomohl Bůh, když nechal Charlese zabít další nevinné dítě, udělám to já!

Ano, musí to tak být! Protože pokud ho nezastavím já, pak už se k tomu neodvází nikdo. Má na svědomí tři naše děti! *Tři děti*, opakovala jsem si neustále, až mi připadalo, že z těch dvou slov zešílím. Neměla jsem k tomu daleko. V uších mi hučelo, stěží jsem teď vnímala i jeho chrápání.

Nenáviděla jsem ho a proklínala den, kdy se narodil, kdy mě s ním rodiče zasnoubili a zanechali mě v Hampsteadu.

Musela jsem to ukončit, nebylo jiné cesty. Žádná vyšší moc nezasáhla. Ani nikdo ze sloužících se neodvážil zastoupit mu cestu a zakročit. Mohla jsem se spolehnout jen sama na sebe.

Oči mi padly na polštář, pak na jeho odporný obličej. Spí, možná je stále omráčený. Kdybych mu přitiskla polštář na tvář, už nikdy by mi neublížil. Nikdy.

Utíkal mi čas, jak jsem váhala. S každou vteřinou byl opět silnější, zotavoval se – alespoň tak mi to tenkrát připadalo, jako kdyby byl nějaké nadpřirozené a nezastavitelné monstrum, které čeká na správný okamžik, najednou se zvedne a zaútočí.

Poklekla jsem vedle něj a přestala váhat.

Jen ke konci se jeho tělo zachvělo, jinak se nebránilo, poddalo se mi. Lehla jsem si k němu, chtěla jsem mít jistotu, že je po všem.

A pak jsem ji tam uviděla stát.

Smrt.

Blízko krbu, v černém dlouhém hávu.

Omdlela jsem, a když jsem znovu procitla, byla jsem zpátky v posteli. Na stolku vedle mě plála svíce a Charles... Charles ležel na zemi, téměř nahý.

Nechápala jsem, co se to děje. Najednou se dveře místnosti otevřely a v úzkém prostoru jsem spatřila siluetu muže, který mi připomínal Charlese.

V zámku zarachotil klíč.

Byla jsem uvězněná.

KAPITOLA 2

Jednoho dne budeš šťastná... Už si ani nevzpomínám, kdo mi to řekl – možná guvernanka, nebo některá z mých tehdejších přítelkyň z Manchesteru, kde jsem vyrůstala.

Musím se nad tím hořce pousmát. *Šťastná...* Naivně jsem tomu uvěřila jako každá dívka mého věku, ačkoliv jsem si byla vědoma vlastních povinností. Už od narození jsme byly předurčené stát se něčí manželkou, starat se o dům a vychovávat děti. Myslely jsme si, že pouze tak dojdeme naplnění a získáme to nejcennější, co bychom si mohly přát. Některé z nás možná měly štěstí. Provdali je za muže, kteří je milovali, nebo je alespoň nemínili usoužit k smrti. Jiné o tom mohly pouze snít – a mezi ně jsem patřila já.

Nyní, několik mil od Bridlingtonu, když už je prakticky po všem, mohu děkovat Bohu, že jsem vyvázla živá. Ano, dobře si uvědomuji, že osud nevyřkl poslední slovo, ale na tom nezejde, protože to nejhorší už je za mnou – v minulosti, kterou bych si tolik přála pohřbít. Jenomže mě trápí ve snech, při bdění, při jakékoliv činnosti. Modlím se každé ráno i večer, abych na to dokázala zapomenout, nebo abych na ty hrůzy každou volnou chvíli nemyslela. Marně.

To staré sídlo nad útesy, ten dům, který mám tak ráda... A přesto mě nenechává ani na okamžik vydechnout, přesvědčit samu sebe, že odteď už se budu soustředit jen na hezké věci, i když třeba jen na drobnosti, a minulost nechám zemřít. To, co se nám kdysi přihodilo, si neseme zapsané v paměti, jež je

neúprosná a připomíná nám, většinou v těch nejméně vhodných okamžicích, co stvořilo člověka, jímž jsme se stali.

Na chvíli se zastavím a rozhlednu se kolem. Písečná pláž, na níž útočí moře, působí dnes poměrně děsivě. Jen o kousek dál se vlny tříští o útesy a s bouřlivým hlukem se vrací ke své matce, aby jí později znovu podlehly jako dobře vycvičené vojsko a vrhaly se na obrovské masy skal ve snaze je snad prorazit a zaplavit další část souše.

Moře – krásné i nebezpečné zároveň...

Únavou se opřu o drobný výčnělek skály, kterou vlny téměř obrousily, a spojím si ruce. Chvějí se zimou, oblečení mě dostatečně nechrání před větrem. Navíc je konec října, kdy už procházky po pobřeží nemohou trvat hodiny, aby člověk neprochladl. Ovšem já na to nemohu dbát, cosi mě sem láká, vábí jako zlovorné Sirény.

Hejno racků mi právě přelétává nad hlavou, jinak tu není živáčka. Mám v tom obrovském prostoru naprosté soukromí, které narušuje jen mrazivý vítr.

Ano, nesmím zapomínat na vítr. Právě jemu všechno vypovím a zbavím se jednou provždy protivných a dotěrných obrazů i zvuků.

Zhluboka se nadechnu a zimomřivě se ještě víc zachumlám do pláště.

Pohlédnu směrem k Summershine a pokývám hlavou.

Jistě o mě budou mít strach. Zřejmě sem někoho pošlou, aby se ujistili, že jsem v pořádku a nevrhla se do moře. Měla jsem jim říct, že tu dnes strávím několik hodin a nemusejí se ničeho obávat, ale v době odchodu jsem netušila, k čemu se odhodlám.

A pak vyslovím první slova.

Moje duše se probudí. A s každou další větou z ní mizí tíha.

Prozradím větru to, co jsem se neodvážila před nikým vyslovit nahlas.

Vrátím se do té hluboké noci.

Vrátím se k okamžiku, kdy jsem zůstala zamčená v ložnici a vedle mě leželo tělo Charlese Egertona.

Musela jsem usnout, protože když jsem se probudila, svítalo. Sluneční paprsky mě protivně zašimraly po tváři a přinutily mě zase vnímat svět.

Zamžikala jsem. V první chvíli jsem si nevybavila, co se v noci stalo. Pak mi tělo zachvátila panika a veškeré svaly a kosti postihla příšerná bolest.

Vedle mě... Vedle mě na podlaze leželo Charlesovo tělo. Udusila jsem ho polštářem a... *Ale vždyť odešel!* Viděla jsem ho odcházet v oblečení, v němž se na mě vrhl a zabil naše dítě.

Po tváři mi už zase proudily potoky slz. Zvedla jsem hlavu a zjistila, že zkrvavené povlečení je pryč. Ano, stále na něm byly patrné stopy krve, ale ne v takové míře.

Každý pohyb mě bolel. Každý nádech jsem protrpěla, přesto jsem se musela přesvědčit, zda jsem v noci jen neblouznila. Charles nemohl zemřít a zároveň mě tu zamknout. Klamaly mě snad smysly? Omámila mě horečka? Přitiskla jsem si dlaň na čelo. Bylo teplé, ale ne horoucí.

Jakmile se mi podařilo zvednout na loktech a posunout se k okraji postele, abych Charlese na vlastní oči spatřila, zmocnilo se mě nekonečné chvění.

Nebyl tam!

Můj manžel byl pryč, zmizel!

Zalapala jsem po dechu. To není možné! Zabila jsem ho, vybavovala jsem si každý detail, nebo...? Toužila jsem po jeho smrti tak moc, že jsem díky představám oklamala sebe sama?

Muselo to tak být, protože Charles odtud odešel po svých. Ano, zamkl mě tu...

Proč mě ale nechal naživu? Proč mě neumučil, aby dokonal ďáblovu dílo?

Malátně jsem se položila zpátky a upírala oči ke dveřím. Čekala jsem, kdy se tu objeví. On se totiž po podobných nocích rád objevoval a prosil mě o odpuštění. Jenomže jsem brzy prohlédla, že to je pouze jeho další krutá hra. V duchu se mi vysmíval. Přiměl mě uvěřit jako vlk beránka, a později mi neváhal ukázat, kam až sahá jeho surovost. Byl synem samotného satana, takového tvora nemohl zplodit žádný smrtelník. V jeho jednání nebylo nic lidského, pouze napodoboval, že člověkem je. A čím ohavnějších činů se dopouštěl, tím víc v něm rostlo zlo, tím víc už nemínil předstírat, že je jedním z nás.

Náhle se ozvalo zaklepaní na dveře. Než jsem stačila slabým hlasem odpovědět, že nechci nikoho vidět, dovnitř vstoupili majordom Edwards s doktorem Harwoodem.

„Panebože,“ pronesl doktor, když mě spatřil. Nejspíš to musel být zoufalý pohled. Rychle se vzpamatoval a došel ke mně.

Nathan postával u dveří a starostlivě mě pozoroval. V jeho očích jsem spatřila smutek, zoufalství, chvíli nato i čirý vztek.

„Bude... Bude v pořádku?“ odvážil se na doktora promluvit a taktně se ke mně otočil zády. Nevnímala jsem doktorovy doteky. Bylo mi jedno, co se mnou bude. Pokud by prohlásil, že do pár minut zemřu, nejspíš bych se přiměla k vděčnému úsměvu. Konečně by bylo po všem.

John Harwood pohlédl k majordomovi a cosi nesrozumitelného odpověděl. Sám si zřejmě nebyl jistý, snažil se mu ovšem dát drobnou naději.

Něco vám povím, naděje jsou ze všeho nejhorší. Drží vás při životě – i v těch nejnáročnějších dnech si říkáte, že se všechno změní k lepšímu a zase bude dobře. Chcete mou radu? Dobře: ne, nebude lépe. Nevěřte nadějím, protože je používá ďábel, aby nás nakrátko uchlácholil, než nám zasadí poslední ránu.